

ла-та, силж-тж имъ и ще работите както ви прилѣгне.

—Добрѣ, господарю, нѣ въ такъвж едни работж смърть или раняване е неизбѣжно; за това вмѣсто да гы освободимъ, ные може бы да станемъ причинж за да гы убѣжтъ и тогава?... ные не сме виновати, отговори Никола хитро, като мыслѣше, че и това може да ся случи.

—То ся знае и ставало е; нѣ вые ще пазите дано не бжде.

—Второ, начна пакъ Никола, ные отиваме и ще сме принуждени да ся боримъ до послѣдний край и, кой знае? Може бы, не дай Боже, единъ отъ насъ и да падне, за да ся освободи жертва-та; тогава вые ще бждете длъжни да приглѣдвате неговы-тѣ дѣца, додѣ-то поотрастжтъ.

Тыя думы Никола каза повече за Желя, а не за себѣ си, зацо-то той бѣше сама душа; нѣ съ това искаше да обезгрыжи Желя да не мысли за дѣца-та си.

Отистина, това второ условіе позамысли граждани-тѣ; нѣ тѣ пакъ увѣрени на тѣхно-то юначество, още и на Петровый имотъ, като знаяхж, че нѣма да гы оставять, съгласихж ся на исканіе-то имъ.

—Третьо е, продѣлжи Никола, доброволната ваша награда, ако направимъ, кое ся обѣщаваме и ако ся върнемъ живо и здраво.